

odbor veřejné správy, dozoru a kontroly
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV- 83658-6/ODK-2016

Praha 29. června 2016

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly (dále též jako „odvolací orgán“), v souladu s ustanovením § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodlo podle § 90 odst. 5 správního řádu, o odvolání pana Mikuláše Ferjenčíka, narozeného dne 19. března 1987, bytem Bořivojova 108, 130 00 Praha 3 (dále jako „žadatel“ nebo „odvolatel“), proti rozhodnutí Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy (dále také „povinný subjekt“), ze dne 26. dubna 2016, sp. zn. S-MHMP 696475/2016 OVO, č. j. MHMP 726372/2016, odmítnutí žádosti o poskytnutí informace,

t a k t o :

Odvolání se z a m í t á a rozhodnutí Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, ze dne 26. dubna 2016, sp. zn. S-MHMP 696475/2016 OVO, č. j. MHMP 726372/2016, odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, se p o t v r z u j e.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Ministerstvu vnitra bylo dne 6. června 2016 povinným subjektem (jeho dopisem, ze dne 3. června 2016, sp. zn. S-MHMP 512946/2016, č. j. MHMP

992117/2016) předloženo v souladu s ustanovením § 16 odst. 2 InfZ odvolání žadatele proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žadatelovy žádosti o poskytnutí informace. Vzhledem k pochybnostem o kompletnosti spisového materiálu, resp. pochybnostem, zda předané odvolání přímo souvisí s dokumenty obsaženými ve správním spise, se Ministerstvo vnitra se svým dopisem ze dne 8. června 2016, č. j. MV-83658-2/ODK-2016, obrátilo na povinný subjekt s žádostí o vyjádření a doplnění spisové dokumentace.

Dne 14. června 2016 byl Ministerstvu vnitra doručen dopis povinného subjektu ze dne 13. června 2016, sp. zn. S-MHMP 696475/2016 OVO, č. j. MHMP 1051325/2016, jehož prostřednictvím doplnil Ministerstvu vnitra předložený spisový materiál (do spisového materiálu byla doplněna žadatelova žádost o poskytnutí informace ze dne 15. dubna 2016 a rozhodnutí ze dne 26. dubna 2016, sp. zn. S-MHMP 696475/2016 OVO, č. j. MHMP 726372/2016). Povinný subjekt uvedl, že „v důsledku administrativní chyby, kdy žadatel podal dvě žádosti a každá žádost byla posuzována jiným zaměstnancem povinného subjektu, došlo k záměně obou žádostí“.

Z předloženého spisového materiálu vyplynulo následující:

Ministerstvu vnitra bylo povinným subjektem předloženo odvolání žadatele (datované na den 4. května 2016), které bylo podáno dne 11. května 2016, proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 26. dubna 2016, sp. zn. S-MHMP 696475/2016 OVO, č. j. MHMP 726372/2016, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, přičemž předmětné rozhodnutí povinného subjektu nedílně souvisí s jeho rozhodnutím ze dne 29. března 2016, sp. zn. S-MHMP 512946/2016 OVO, č. j. MHMP 512946/2016.

Žadatel, který je zároveň zastupitelem hlavního města Prahy, se dne 8. března 2016 v souladu s InfZ a zákonem č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, obrátil na povinný subjekt s žádostí o poskytnutí informace, která spočívala v poskytnutí „přístupových údajů pro vzdálený přístup do katastru nemovitostí“.

Na tuto žádost povinný subjekt reagoval tak, že dne 29. března 2016, vydal rozhodnutí, sp. zn. S-MHMP 512946/2016 OVO, č. j. MHMP 512946/2016, jímž žadatelovu žádost o poskytnutí informace odmítl. Povinný subjekt nejprve zdůraznil, že v § 2 odst. 3 InfZ je stanoveno, InfZ se nevztahuje na poskytování informací, *pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*, přičemž v poznámce pod čarou je přímo odkázáno na zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), který byl nahrazen zákonem č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jako „katastrální zákon“). Povinný subjekt proto dospěl k závěru, že na žadatelovu žádost se InfZ nevztahuje. Následně se povinný subjekt zabýval posouzením žadatelovy žádosti z hlediska § 51 odst. 3 písm. c) zákona o hlavním městě Praze. Povinný subjekt proto posoudil, zda je zastupitelem

požadovaná informace informací, která souvisí s výkonem funkce zastupitele hlavního města Prahy. Povinný subjekt konstatoval, že „předmětem evidence v katastru nemovitostí jsou nemovité věci vymezené katastrálním zákonem (...), přičemž katastr nemovitostí eviduje tyto nemovité věci pro celé území České republiky“. Je sice pravdou, že nakládání s nemovitými věcmi je záležitostí spadající do kompetence zastupitelstva hlavního města Prahy, nicméně povinný subjekt nemá za to, že „veškeré informace, které jsou evidovány v katastru nemovitostí“ (resp. neomezený přístup k těmto informacím) by bylo možno považovat za informace, na něž má zastupitel nárok podle zákona o hlavním městě Praze – informace související s výkonem funkce zastupitele hlavního města Prahy. Povinný subjekt na závěr poznamenal, že „katastr nemovitostí je veřejně přístupný seznam“, přičemž kterákoli osoba do něj může nahlížet s tím, že neomezený přístup do katastru nemovitostí je vázán na „zaplacení stanoveného správního poplatku“.

Následně se žadatel dne 15. dubna 2016 na povinný subjekt obrátil v souladu s InfZ a zákonem o hlavním městě Praze znovu – s obsahově totožnou žádostí o poskytnutí informace. Žadatel uvedl, že si je vědom své předchozí žádosti o poskytnutí informace i rozhodnutí povinného subjektu ze dne 29. března 2016. Žadatel proto na předmětné rozhodnutí reaguje – odkazuje na § 55 katastrálního zákona. Žadatel dovozuje, že má-li povinný subjekt na základě katastrálního zákona bezplatný přístup k určitým údajům podle tohoto zákona, měl by i zastupitel pro výkon své funkce mít možnost získat k těmto údajům bezplatný přístup. Žadatel považuje za přiměřené, aby získal přístup „do celorepublikového katastru nemovitostí“, není-li možné zajistit „přístup pouze do katastru týkajícího se pouze hl. m. Prahy“. Žadatel připojuje ujištění, že požadovaný (bezplatný) přístup do katastru nemovitostí bude „využívat pouze k výkonu své působnosti jakožto člena zastupitelstva“.

Povinný subjekt následně dne 26. dubna 2016 vydal další rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, sp. zn. S-MHMP 696475/2016 OVO, MHMP 726372/2016. Toto rozhodnutí povinný subjekt stručně odůvodnil tak, že „již posuzoval žádost žadatele týkající se totožné věci a tato žádost byla rozhodnutím odmítnuta“. Vzhledem ke skutečnosti, že se dle názoru povinného subjektu nedošlo ke změně skutkových okolností dané věci, povinný subjekt žadatele odkázal na odůvodnění svého předchozího rozhodnutí ze dne 29. března 2016.

Proti druhému rozhodnutí povinného subjektu podal žadatel dne 11. května 2016 své odvolání. Odvolatel poukazuje na text své žádosti, v němž podle svých slov uvedl důvody, proč by mu měla být požadovaná informace poskytnuta (odkaz na § 55 katastrálního zákona) – dále podotýká, že povinný subjekt k žadatelově argumentaci vůbec nepřihlédl.

Ve svém prvním předkládacím dopise (dopis ze dne 3. června 2016) povinný subjekt vyjádřil názor, že odvolání bylo podáno opožděně – nicméně, jak bylo později vysvětleno, odvolání nebylo reakcí na první rozhodnutí povinného subjektu. Ve svém druhém předkládacím dopise (ze dne 13. června 2016) povinný subjekt stručně

zrekapituloval svůj postup při vyřizování (druhé) žadatelovy žádosti o poskytnutí informace.

Odvolací orgán vyzval odvolatele k vyjádření ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, odvolatel svého práva nicméně nevyužil.

II.

Ministerstvo vnitra se v rámci odvolacího řízení nejdříve zabývalo svou věcnou příslušností k rozhodnutí o podaném odvolání a dále otázkou včasnosti jeho podání.

Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadované informace, jež nepochybně spadá do samostatné působnosti hlavního města Prahy. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 2 správního řádu ve spojení s ustanovením § 16 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze konstatovat, že nadřízeným orgánem Hlavního města Prahy je Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že odvolání bylo podáno včas, tj. ve lhůtě stanovené v § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ.

III.

Následně Ministerstvo vnitra přezkoumalo napadené rozhodnutí, a to z hlediska jeho souladu s právními předpisy a v rozsahu námitek odvolatele. Ministerstvo vnitra došlo k závěru, že odvolání není důvodné. Vycházelo přitom z následujících skutečností. Ministerstvo vnitra se nejprve bude zabývat posouzením „procesní stránky“ věci, následně bude věnovat pozornost aspektům hmotněprávním.

III./a

V posuzovaném případě došlo k situaci, že se žadatel v souladu s InfZ (a zákonem o hlavním městě Praze) obrátil na povinný subjekt s žádostí o poskytnutí informace. Povinný subjekt žadateli požadovanou informaci odmítl poskytnout – v souladu s InfZ vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.

Žadatel proti rozhodnutí povinného subjektu nebrojil odvoláním – krátce po lhůtě stanovené k podání odvolání se nicméně obrátil na povinný subjekt s obsahově totožnou žádostí o poskytnutí informace, v jejímž textu vyjádřil – v návaznosti na rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žadatelovy první žádosti, své

přesvědčení, proč by mu požadovaná informace měla být poskytnuta. Povinný subjekt s ohledem na svůj předchozí postup druhou žadatelovu žádost odmítl – v prvním případě žadatelovu žádost odmítl, proto (s odkazem na odůvodnění svého prvního rozhodnutí) odmítl i druhou žádost žadatele týkající se téže věci. Teprve proti druhému rozhodnutí povinného subjektu podal žadatel odvolání, v němž mimo jiné namítl, že povinný subjekt nepřihlédl k žadatelově argumentaci uvedené v textu druhé žádosti o poskytnutí informací (de facto reakci na rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí první žadatelovy žádosti o poskytnutí informací).

Lze mít za to, že žadatel se na povinný subjekt se stejným požadavkem obrátil podruhé z důvodu zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí první žadatelovy žádosti o poskytnutí informací.

Z InfZ vyplývá, že v případě nesouhlasu s vyřízením žádosti o poskytnutí informace ze strany povinného subjektu, má žadatel k dispozici – podle způsobu vyřízení žádosti – dva opravné prostředky: odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žadatelovy žádosti (§ 16 InfZ) či stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (§ 16a InfZ). InfZ stanoví lhůty pro podání těchto opravných prostředků.

V posuzovaném případě žadatel brojí proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým mu bylo odepřeno poskytnutí požadované informace s tím, že žadatelova žádost týkající se totožné věci byla odmítnuta (lze dodat, že povinný subjekt navíc tak učinil před několika týdny) – lze říci, že postup povinného subjektu je v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož má povinný subjekt dbát na to, *aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Povinný subjekt podle svých slov neshledal, že „by se změnilы skutkové okolnosti dané věci“, proto neměl důvod „nové“ žadatelově žádosti vyhovět. V této souvislosti je vhodné poznamenat, že žadatelovu argumentaci, proč by jeho žádosti měl povinný subjekt vyhovět, nelze považovat za „novou skutkovou okolnost“.

Skutečnost, že povinný subjekt žadatelovu žádost o poskytnutí informace odmítl, však neznamená, že žadatel nemůže o poskytnutí těchto informací požádat znovu. Pokud tak učiní (posuzovaný případ) povinný subjekt by se měl znovu žadatelovou žádostí zabývat, pokud žadatelovu žádost odmítne, musí své rozhodnutí řádně odůvodnit (vymežit důvody odmítnutí žádosti). V posuzovaném případě – vzhledem k tomu, že žadatel podal obsahově totožnou žádost o poskytnutí informací krátce poté, co povinný subjekt vydal rozhodnutí o odmítnutí první žadatelovy žádosti o poskytnutí informací, však Ministerstvo vnitra pokládá za akceptovatelné, že povinný subjekt odkázal na své první rozhodnutí s konstatováním, že nedošlo ke změně skutkových okolností dané věci. Nelze pominout, že sám žadatel ve své druhé žádosti odkázal na svou první – obsahově totožnou, žádost (a související rozhodnutí povinného subjektu).

V posuzovaném případě nelze vzhledem k uvedenému povinnému subjektu vytýkat, že „novou“ žádost žadatele odmítl s odkazem na své nedávné rozhodnutí,

kterým vyřídil žadatelovu obsahově totožnou žádost. Postup povinného subjektu nelze z procesního hlediska považovat za nesprávný.

III./b

Nyní se Ministerstvo vnitra bude zabývat hmotněprávní stránkou věci – posouzením oprávněnosti požadavku žadatele, který je zároveň zastupitelem, na poskytnutí „přístupových údajů pro vzdálený přístup do katastru nemovitostí“.

Žadatel požaduje „přístupové údaje pro vzdálený přístup do katastru nemovitostí“. V § 1 odst. 1 katastrálního zákona je katastr nemovitostí definován jako *veřejný seznam, který obsahuje soubor údajů o nemovitých věcech (...) vymezených tímto zákonem zahrnující jejich soupis, popis, jejich geometrické a polohové určení a zápis práv k těmto nemovitostem*.

Na základě § 4a odst. 2 písm. e) a f) InfZ je možné, aby žadatel získal přístup k informacím, které budou v průběhu času aktualizovány (měněny, doplňovány, ...), tak že mu povinný subjekt sdělí přístupové údaje do svého informačního systému – katastr nemovitostí však v žádném případě není informačním systémem povinného subjektu.

Povinný subjekt v posuzovaném případě správně odkázal na § 2 odst. 3 InfZ, podle něž se InfZ mimo jiné nevztahuje na poskytování informací, *pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*. Je nepochybné, že příkladem onoho „zvláštního zákona“ je katastrální zákon, jak správně uvádí povinný subjekt – InfZ v poznámce pod čarou sice odkazuje na zrušený katastrální zákon, nicméně tento předpis byl plně nahrazen novým katastrálním zákonem. I kdyby tak v poznámce pod čarou uvedeno nebylo, právní úprava obsažená v katastrálním zákoně (s nímž souvisí vyhláška č. 358/2013 Sb., o poskytování údajů z katastru nemovitostí, ve znění pozdějšího předpisu) jednoznačně splňuje podmínky § 2 odst. 3 InfZ. Na poskytování údajů z katastru nemovitostí se tudíž vztahuje zvláštní právní úprava. Posuzovaný případ je poněkud specifický v tom, že žadatel požaduje „přístupové údaje“, které by mu umožnily vzdálený přístup k informacím, na jejichž poskytování se nevztahuje InfZ – nicméně zvláštní zákon – katastrální zákon, pamatuje i na problematiku „přístupu“ k údajům v katastru nemovitostí. Na posuzovaný případ tudíž dopadá § 2 odst. 3 InfZ.

Ustanovení § 2 odst. 3 InfZ nelze vykládat formalisticky tak, že „zvláštní zákon“, musí obsahovat všechny „body“ v demonstrativním výčtu § 2 odst. 3 InfZ. Je nutno vycházet ze smyslu a obsahu konkrétní právní úpravy. Katastrální zákon obsahuje definici katastru nemovitostí, stanoví zásadu veřejnosti katastru nemovitostí (§ 52 – 54 katastrálního zákona), pravidla poskytování údajů z katastru nemovitostí (§ 55 a 56 katastrálního zákona). Lze podotknout, že podle § 55 odst. 1 katastrálního

zákona platí, že *katastrální úřad na požádání vyhotoví z katastrálního operátu výpis, opis nebo kopii, jakož i identifikaci parcel* a že podle § 56 katastrálního zákona platí, že *z katastru se vydávají ověřené výstupy z informačního systému veřejné správy podle jiného právního předpisu* (tím je zákon č. 356/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů). S katastrálním zákonem je nedílně spjata vyhláška 358/2013 Sb., o poskytování údajů z katastru nemovitostí, která mimo jiné upravuje *podmínky pro poskytování údajů z katastru* (§ 1 písm. a) vyhlášky), *formu poskytovaných údajů z katastru* (§ 1 písm. b) vyhlášky) a *úplaty za poskytování údajů z katastru, pokud nejsou stanoveny jiným právním předpisem* (§ 1 písm. d) vyhlášky). Z logiky věci (princip veřejnosti katastru nemovitostí) není třeba, aby existovaly opravné prostředky v případě „poskytování informací z katastru nemovitostí“.

V § 55 odst. 3 katastrálního zákona se stanoveno, že *k údajům katastru vedeným v elektronické podobě může každý získat dálkový přístup pomocí počítačové sítě za úplatu a za podmínek stanovených prováděcím právním předpisem*. V souladu s § 55 odst. 5 katastrálního zákona mají však k předmětným údajům územní samosprávné celky k výkonu své působnosti přístup bezúplatný.

Přístup do katastru nemovitostí se tudíž řídí zvláštními pravidly – nikoli InfZ – má-li žadatel zájem o „přístupové údaje pro vzdálený přístup do katastru nemovitostí“, nezbyvá mu než postupovat podle katastrálního zákona (a související vyhlášky o poskytování údajů z katastru nemovitostí).

Skutečnost, že na základě zvláštního zákona má povinný subjekt bezúplatný přístup k určitým – ve zvláštní právní úpravě vymezeným, údajům, nezakládá jeho povinnost tyto údaje sdělit na základě žádosti podle InfZ.

Bylo by proti smyslu a účelu právní úpravy obsažené v katastrálním zákoně (a vyhlášce o poskytování údajů z katastru nemovitostí), pokud by pravidla týkající se získávání údajů z katastru nemovitostí (konkrétně pravidla dálkového přístupu k těmto údajům) bylo možno „obejít“ prostřednictvím podání žádosti podle InfZ. Pokud bychom připustili, že v posuzovaném případě má žadatel nárok na to, aby mu povinný subjekt na základě žádosti podle InfZ sdělil „přístupové údaje pro vzdálený přístup do katastru nemovitostí“, znamenalo by to, že kterýkoli žadatel má možnost podle InfZ požádat kterýkoli územní samosprávný celek a na základě své žádosti získat „neomezený bezplatný přístup do katastru nemovitostí“, aniž by bylo třeba postupovat podle zvláštní právní úpravy a požadované přístupové údaje získávat za úplatu. Tato představa je zcela neúnosná.

Vzhledem k uvedenému lze uzavřít, že žadatel nemá na poskytnutí požadované informace podle InfZ nárok. Ministerstvo vnitra konstatuje, že povinný subjekt po právu žadatelovu žádost o poskytnutí informace odmítl.

V posuzovaném případě je žadatel zároveň zastupitelem hlavního města Prahy. Zastupitel hlavního města Prahy má podle § 51 odst. 3 písm. c) zákona o hlavním městě Praze *při výkonu své funkce právo požadovat od zaměstnanců*

hlavního města Prahy zařazených do Magistrátu hlavního města Prahy, jakož i od zaměstnanců právnických osob, které hlavní město Praha založilo nebo zřídilo, informace ve věcech, které souvisejí s výkonem jeho funkce, nestanoví-li zákon jinak. Povinný subjekt se zabýval otázkou, zda se v posuzovaném případě, kdy zastupitel požaduje „přístupové údaje pro vzdálený přístup do katastru nemovitostí“, jedná o informaci související s výkonem funkce zastupitele.

Povinný subjekt nepopírá, že nakládání s nemovitostmi ve vlastnictví hlavního města Prahy je v kompetenci zastupitelstva hlavního města Prahy, nicméně dospěl k závěru, že neomezený přístup do katastru nemovitostí – veřejného seznamu, v němž jsou evidovány „nemovité věci pro celé území České republiky“ nelze podřadit pod pojem „informace související s výkonem funkce zastupitele“.

S názorem povinného subjektu se Ministerstvo vnitra plně ztotožňuje. Katastrální zákon stanoví, že územním samosprávným celkům se určité údaje poskytují bezúplatně – z toho však neplyne, že i zastupitelé mají mít nárok na bezplatné poskytnutí daných údajů.

Ministerstvo vnitra ve svém novém stanovisku č. 1/2016 – Právo člena zastupitelstva obce na informace (předmětné stanovisko je možno nalézt na této internetové adrese: <http://www.mvcr.cz/odk2/clanek/odbor-verejne-spravy-dozoru-a-kontroly.aspx?q=Y2hudW09NA%3d%3d>), jehož závěry jsou použitelné i na zastupitele hlavního města Prahy, konstatovalo následující:

Lze tudíž učinit dílčí závěr, podle něhož má každý zastupitel právo – zjednodušeně řečeno – na veškeré informace vypovídající o samostatné působnosti obce.

Ministerstvo vnitra – s ohledem na své stanovisko č. 1/2016 – konstatuje, že právo zastupitele na informace, které má z titulu své funkce, je velmi široké, nicméně není neomezené. Přístup do „celorepublikového katastru nemovitostí“ (jak mimochodem uvádí sám žadatel), nelze ani při sebeširším výkladu § 51 odst. 3 písm. c) zákona o hlavním městě Praze označit za informaci, která souvisí s výkonem funkce zastupitele hlavního města Prahy. V této souvislosti je irelevantní žadatelova deklarace, že požadovaného bezúplatného přístupu do katastru nemovitostí hodlá využívat pouze k výkonu funkce zastupitele hlavního města Prahy. Žadatel má za to, neexistuje-li „katastr nemovitostí hlavního města Prahy“, je přiměřené, aby získal „přístup do celorepublikového katastru nemovitostí“. Tomuto názoru nemůže Ministerstvo vnitra přisvědčit. Je možno zopakovat, že přístupové údaje do „celorepublikového katastru nemovitostí“, nejsou informacemi, které vypovídají o samostatné působnosti hlavního města Prahy.

Vzhledem k uvedenému lze uzavřít, že povinný subjekt správně vyhodnotil, že na poskytnutí požadovaných přístupových údajů nemá žadatel nárok ani z titulu své funkce zastupitele hlavního města Prahy.

Ze stanoviska Ministerstva vnitra č. 1/2016 vyplývá, že požaduje-li zastupitel hlavního města Prahy podle § 51 odst. 3 písm. c) zákona o hlavním městě Praze

poskytnutí informací, na něž nemá z titulu své funkce nárok, zastupitelova žádost by měla být považována za žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím a vyřizována v souladu s tímto zákonem – tedy, zjednodušeně řečeno, žádost by měla být vyřizována jako by o dané informace žádal kterýkoli jiný žadatel.

V posuzovaném případě tudíž zastupitel požaduje podle § 51 odst. 3 písm. c) zákona o hlavním městě Praze poskytnutí informace, která není informací podle tohoto ustanovení. Na požadovanou informaci však nemá nárok ani jako „běžný žadatel“ podle InfZ.

Povinný subjekt v posuzovaném případě neměl jinou možnost než postupovat tak, jak postupoval – žadatelovu žádost o poskytnutí informace odmítnout.

IV.

Z výše uvedených důvodů odvolací orgán v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu přistoupil k zamítnutí odvolání a potvrzení odvoláním napadeného rozhodnutí, protože neshledal důvod pro jiný postup.

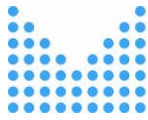
P o u č e n í o o p r a v n ě m p r o s t ř e d k u:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 písm. b) InfZ nelze odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

Vyřizuje: Mgr. Markéta Kovandová
tel. č.: 974 816 415
e-mail: marketa.kovandova@mvr.cz

Rozdělovník:

1. Prvopis rozhodnutí bude po nabytí právní moci a jejím vyznačení zaslán spolu se správním spisem povinnému subjektu (doporučeně s dodejkou) – Hlavnímu městu Praze, Magistrátu hlavního města Prahy, Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1; ke sp. zn. S-MHMP 696475/2016 OVO.
2. Stejnopis rozhodnutí bude doručen prostřednictvím systému datových schránek povinnému subjektu – Hlavnímu městu Praze, Magistrátu hlavního města Prahy, Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1; ke sp. zn. 696475/2016 OVO.
3. Stejnopis rozhodnutí bude oznámen podle § 72 odst. 1 správního řádu odvolateli do datové schránky – Mikuláš Ferjenčík – ID DS: i9avjnt.
4. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra.